

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/31/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113011870
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3113011870.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. apríla 2014 prejednal odvolania obžalovaných:

X) W. L. N.,

nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom G. G., U. O. XXX/XX,

X) G. Y.,

nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom I., U. č. X/X, prechodne bytom G. G., Ul. W. č. XX,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3T/124/2013 zo dňa 18. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr.por. zrušuje sa v napadnutom rozsudku výrok o treste u obžalovaného G. Y..

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sa obžalovaný G. Y.

o d s u d z u j e

podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 38 ods. 2, 39 ods. 1, 3 písm. d/ Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného W. L. N. zamieta, pretože nie je dôvodné.

Výrok o náhrade škody zostáva týmto rozhodnutím nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa boli obžalovaní 1) W. L. N. a 2) G. Y. uznaní vinnými zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr.zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr.zák., pretože dňa 08.03.2013 v čase o 19,00 hod. v mieste G. G., ul. A. K. pred domom č. XX po vzájomnej dohode okradnúť poškodeného Q. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. G., ul. G. XXX/XX, ktorý tadiaľ prechádzal pešo vedľa bicykla, spoločne fyzicky napadli poškodeného, ktorý následne spadol na zem, kde ho opakovane udierali päťami do tváre, hrude a kopali ho po celom tele, následne prezreli všetky vrecká, z ktorých odcudzili 1 ks hnedej koženej peňaženky s hotovosťou vo výške 10 €, cigarety zn. Gold modré a čokoládu zn. Orion, pričom svojim konaním spôsobili poškodenému Q. N. podľa lekárskej správy zranenia, konkrétne pohmoždenie hlavy v oblasti čela a ľavého ucha, tržné rany a oderky a spôsobili mu celkovú škodu vo výške 16,17 €.

Boli za to odsúdení: obžalovaný 1) W. L. N. podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 117, 38 ods. 2, 3, 8, 36 písm. j/ Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 2 roky, pričom podľa § 119 ods. 1 Tr.zák. mu bol výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov; obžalovaný 2) G. Y. podľa § 188 ods. 2 Tr.zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 7 rokov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1,2 Tr.por. bola obžalovaným uložená povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému Q. N. škodu vo výške 16,17 € a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. Bratislava, škodu vo výške 158,63 €.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania obidvaja obžalovaní, ktoré zahlásili do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obidvaja obžalovaní odvolanie písomne odôvodnili. Odvolanie obžalovaného W. L. N. písomne odôvodnil jeho obhajca. Odvolanie smerovalo proti výroku o vine, treste a náhrade škody s tým, že chyby boli vytýkané len výroku o vine. Obhajca predovšetkým namietal neexistenciu dohody obidvoch obžalovaných pred fyzickým napadnutím poškodeného, pričom sa ani nepreukázalo, že by sa práve obžalovaní zmocnili peňaženky, ktorú následne mal zahodiť svedok Q. do potoka. V ďalšom obhajca namietal najmä nedôveryhodnosť výpovedí svedkov M. O., B. H. a X. Q.. M. O. síce „spoľahlivo“ videla obžalovaných ako poškodenému zobrali peňaženku a odovzdali ju Q. na vyhodenie, iné detaily skutku však uvádzala rozporne. Táto svedkyňa je pritom z partie svedkov H. a Q., ktorí na základe výpovede svedkyne K. môžu byť podozriví z údajného odcudzenia vecí poškodenému. Navyiac táto svedkyňa sa v zlom rozišla s obžalovaným Y., ktorý ju mal po spoločnom bývaní opustiť a vrátiť sa k pôvodnej družke. Pritom dve z troch svedkýň vypovedali, že obžalovaní poškodeného nešacovali, napriek tomu súd uveril svedkyňi O.. Nedôveryhodnosť svedka B. H. videl obhajca najmä v tom, že tento v ten večer fetoval toluén a nemohol byť schopný reálne rozpoznať a reprodukovať prežitý dej. Nedôveryhodnosť svedka X. Q. vyplýva z jeho mnohých podstatných rozporných tvrdení. Tento nedôveryhodne prezentoval skutočnosť, prečo mal údaje od obžalovaného N. prevziať peňaženku. Traja svedkovia pritom usvedčujú aj tohto svedka, že poškodeného bil aj on a peňaženku mohol zobrať aj on. Obhajca taktiež namietal nevykonanie ďalších úkonov na zaistenie peňaženky, ako aj to, že neboli vypočutí svedkovia L. Z. a S. H., vrátane konfrontácií. Obhajca navrhol, aby odvolací súd obžalovaných podľa § 285 písm. a/, prípadne písm. c/ Tr.por. spod obžaloby oslobodil, prípadne inak vo veci objektívne a spravodlivo rozhodol.

Obžalovaný G. Y. vo svojom odvolaní uviedol, že skutok nespáchal, pričom v predmetnej dobe mal dosť vypité. Poprel predchádzajúcu dohodu na lúpežnom prepadnutí, pričom k fyzickému napadnutiu poškodeného došlo z dôvodu obťažovania W. K.. Procesné chyby videl obžalovaný v tom, že boli zamietané návrhy na vykonanie ďalších dôkazov v prípravnom konaní. Vo veci mali byť vypočutí aj svedkovia S. H. asi 17-ročný a L. Z. asi 23-ročný. Obžalovaný priznal fyzické napadnutie poškodeného, ale nie s cieľom lúpežného prepadnutia, ale preto, že sexuálne obťažoval mladé dievča. Jeho konanie malo byť kvalifikované len ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, c/ Tr.zák. Navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr.por. zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu

prvého stupňa na nové prejedanie a rozhodnutie, resp. aby odvolací súd sám rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom podľa § 285 písm. c/ Tr.por.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach, navrhol prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaných podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné, s výnimkou nespravodlivosti trestu uloženého obžalovanému G. Y..

Vzhľadom k tomu, že obsah odvolaní obidvoch obžalovaných, smerujúci proti výroku o vine, bol v zásade totožný, senát odvolacieho súdu k týmto odvolaniam zaujíma nasledovné spoločné stanovisko. Predtým k namietanému procesnému postupu (obžalovaný G. Y.), z hľadiska nevyhoveniu jeho návrhov na vykonanie dokazovania v prípravnom konaní, je potrebné uviesť, že neboli porušené jeho práva na obhajobu. V prípravnom konaní boli vykonané dôkazy, ako v jeho prospech, tak aj v neprospech. Okolnosť, že sa na mieste činu nehľadala peňaženka poškodeného ešte neznamená, že vec nebolo možné dostatočne preukázať inými dôkazmi. Svedok W. Q. pritom nepoprel, že by držal peňaženku v ruke, a preto aj eventuálne jeho zaistené odtlačky na nej, by bez ďalšieho neznamenali nevinu obžalovaných. Súd prvého stupňa pritom na hlavnom pojednávaní ďalej vykonal dostatočne rozsiahle dokazovanie najmä výsluchmi osôb.

Vo vzťahu k výroku o vine, súd prvého stupňa okrem obžalovaných a poškodeného vypočul piatich ďalších svedkov, z toho svedkyňu W. F. T. nad rámec dokazovania v prípravnom konaní. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, obsah týchto výpovedí podrobne vyhodnotil. Dospel pritom k správne názoru v tom, že usvedčujúce výpovede dostatočne preukazujú spáchanie „lúpežného prepadnutia“ poškodeného Q. N., ako aj to, že toto prepadnutie vykonali práve obžalovaní W. L. N. a G. Y.. Tu síce by bolo možné uvažovať o určitej forme súčinnosti aj iných osôb, zásada viazanosti obžalobou, konajúcim súdom neumožňovala v tomto smere urobiť „rozširujúce“ právne závery. Ani eventúalna účasť ďalších osôb by však neznamenala, že obžalovaní predmetný skutok nespáchali.

Nad rámec správnych dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, senát odvolacieho súdu uvádza, a to aj z pohľadu namietanej vieryhodnosti niektorých svedkov nasledovné skutkové úvahy, vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Predovšetkým je potrebné uviesť, že obidvaja obžalovaní aj všetci svedkovia s výnimkou poškodeného, boli súčasťou „partie“ mladých ľudí, ktorí v predmetnej dobe trávili spolu voľný čas na autobusovej zastávke v Trenčianskej Tepłej. (Tu mali spoločne vykonávať činnosti v podobe pitia, fetovania, naháňania sa a pod.). Bolo ďalej preukázané, že keď okolo tejto „partie“ išiel vo večerných hodinách poškodený, tlačiac bicykel pod vplyvom alkoholu (osoba vo veku 71 rokov), začala sa táto „partia“ o poškodeného zaujímať. Následné prepadnutie a okradnutie poškodeného zapadá pritom do „scenáru“ páchania takejto trestnej činnosti, skladajúceho sa z postupných krokov, ako tomu bolo aj v tomto prípade. (1. nadviazanie kontaktu so staršou, prípadne podnapitou obeťou; 2. odvedenie na odľahlé miesto; 3. neočakávané prepadnutie „odzadu“; 4. okradnutie; 5. útek a zahľadenie stôp).

K namietanej neexistencii predchádzajúcej dohody obžalovaných na zbití a okradnutí poškodeného, uvádza senát odvolacieho súdu, že okrem výsledkov dokazovania v tomto smere (dohodu potvrdili svedkovia B. H. a X. Q.) svedčí v neprospech obžalovaných a to, že je mimoriadne nepravdepodobné, aby ktokoľvek z „partie“, čo i len náznakom vypovedal o „lúpežnej dohode“, ak by táto v skutočnosti vôbec neexistovala. Je pritom logické, že ďalšia usvedčujúca svedkyňa M. O., síce vypovedala o okradnutí poškodeného obžalovanými, avšak dohodu nepotvrdila. Z dôkazov totiž vyplýva, že k predmetnej dohode medzi obžalovanými došlo v dobe, keď táto spolu s F. T. už odprevádzala poškodeného cez cestu. Až následne ich dobehla svedkyňa W. K., ktorá je priateľkou obžalovaného W. L. N. a ktorému mala táto telefonovať, že ju poškodený „obťažuje“. Na druhej strane svedok B. H., ktorý potvrdil existenciu dohody zase nevypovedal, že by videl okradnutie poškodeného aj keď videl neskoršie aj peňaženku a cigarety poškodeného. Tendencia škodiť obžalovaným teda zistená nebola.

Senát odvolacieho súdu sa teda nestotožnil s názorom obžalovaných v tom, že by usvedčujúce výpovede svedkov boli nevieryhodné. Pokiaľ aj boli namietané určité „vzťahy“ vo vnútri „partie“, tu je potrebné uviesť, že tieto vzťahy boli najbližšie práve medzi obidvomi obžalovanými (ml. L. N. synovec G. Y.) a medzi obžalovaným W. L. N. a svedkyňou W. K. (blízky priateľský vzťah). Je pritom preukázané, že

práve táto svedkyňa telefonicky privolala obžalovaných na miesto fyzického napadnutia poškodeného. Tu opakovane senát odvolacieho súdu pripomína, že ak by až v tom momente vznikol dôvod na fyzické napadnutie poškodeného, ako trest pre „obťažovanie“ svedkyne W. K., niet logického dôvodu k tomu, aby na takéto spontánne konanie obžalovaných reagovali niektorí svedkovia „vymýšľaním“ lúpežnej dohody, čím by mimoriadne poškodili obidvom obžalovaným.

Z takto rozvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolaniami obžalovaných, smerujúcimi proti výrokom o vine a v súlade s § 317 ods. 2 Tr.por. preskúmal aj výroky o trestoch uložených obidvom obžalovaným. Tu hneď úvodom senát odvolacieho súdu uvádza, že uložené tresty dôsledne nezodpovedajú ustanoveniu § 34 ods. 5 Tr.zák., kde je uvedená jedna zo základných zásad pre ukládanie trestov. Podľa tejto zásady pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konania každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva prakticky rovnaký podiel obidvoch obžalovaných na spoločnej trestnej činnosti. Je síce faktom, že účelom trestu u mladistvého je predovšetkým vychovať ho na riadneho občana (§ 97 os. 1 Tr.zák.), pričom trestné sadzby odňatia slobody sa u mladistvých znižujú na polovicu a horná hranica trestnej sadzby nesmie prevyšovať 7 rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby 2 roky (§ 117 ods. 1 Tr.zák.). Uložené tresty odňatia slobody súdom prvého stupňa nezodpovedajú, jednak vyššie uvedenej základnej zásade trestania spolupáchateľov. Súčasne uložené tresty nezodpovedajú zásade „predvídateľnosti“ súdneho rozhodnutia, keď za približne rovnaké protiprávne konania by mali byť uložené približne rovnaké zákonom zodpovedajúce tresty. V obidvoch prípadoch síce boli obžalovaným uložené tresty odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby, avšak trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s povolením podmieneného odkladu je v príkrom nepomere s trestom odňatia slobody 7 rokov, ktorý trest je zo zákona nepodmienečný.

Senát odvolacieho súdu je toho názoru, že v tomto prípade mal byť aj mladistvému obžalovanému uložený trest odňatia slobody ako nepodmienečný. Vzhľadom na nedostatok odvolania prokurátora v neprospech mladistvého obžalovaného, odvolací súd vyhodnotil vzniknutú procesnú prekážku uloženia prísnejšieho trestu tomuto obžalovanému v prospech dospelého páchatel'a tak, že ide o okolnosť prípadu, umožňujúcu v štádiu odvolacieho konania použiť ustanovenie § 39 ods. 1 Tr.por. o mimoriadnom znížení trestu tak, aby uložený trest nebol neprimerane prísny.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.